

UN GRAND BRUCH PER 'NA P'ITA BESTIA.

Vau vos contar coma 'na bestia farucha metet la revolution dins lu chasteu dau Grand Lobard.

Vos ai desjà dich que la domaisela *Pulchérie* aimava bien son chin, mas 'la ne podia pas sufrir l'autras bestias. 'La 'via paur daus chavaus mai de las vachas e cujava se trobar mau quante 'la vesia 'na serp, un grapaud o un pitit rat de tireta. Los badauds, los barbotins e las fermics n'eran poench sos amics, aitot ilhs.

Figuratz-vos qu'un matin, la domaisela sentit belinar dins son parpalh. Aussitòst, 'la credet coma si 'l'era perduda.

Son pair venguet a son secors, mas coma eu era loenh, Picatau fuguet pus tòst 'ribat que se.

« Que i a-quò donc? se disset-eu.

— Aida-me, si'st platz, ditz la filha. I' ai 'n'esgrinjòla dins la peitrena.

— Ne puratz pas, domaisela. Nos l'auram, l'esgrinjòla, quante lu diable i siria.»

Nos l'auram?... qu'era aisat dire. Mas coma s'i prener? Si quò 'via estat la cosiniera, o be tot la filha de chambra, Picatau auria metut la man sur lurs tetons, per lur rendre servici. Solament, *aveque* la domaisela, folia pas i pensar. Per forringar dins lu parpalh d'una filha de comte, fodria 'ver dau tupet.

Jan Picatau ne 'via pas la testa chaumenida. Quò li venguet 'na bona ideia. Sens dire gara, eu 'trapet la *Pulchérie* per las chambas, e, coma eu era bon enfant, eu la tenguet pin-golhada, la testa en bas, en la secodant coma un prunier. Bien entendut, los cotilhons de la filha crubian sa figura.

« Picatau! que fas-tu? credet-ela. Tu veses be qu'i' n'ai pas mos pantalons?

— Qu'i fai-quò, domaisela? Vos n'auretz pas lu temps de vos enrumar.»

En efech, la bestia tombet còp sec. La *fameusa* esgrinjòla que 'via tant fait credar la filha n'era qu'un pitit sautareu.

Pendent que Picatau tenia la domaisela per las chavilhas, monsur de Charaban entret. Quand eu veguet queu tableau, vos garantissee qu'eu faguet brave.

Sa filha aguet beu li erplicar çò que se 'via passat, eu ne volguet pas l'escotar. Eu tractet son vaslet de tots noms e li fotet 'na gifla.

« 'Trapa quò, mon paubre Jan, ditz Picatau en se fretant la jauta.

— Tu marronas, insolent? disset monsur de Charaban.

— Auvetz, monsur lu Comte, si i' marrone quò n'es pas sens rason. Sabe qu'i vos ai fait degreu, mas ne sei pas content, aitot me. Quand vòstra domaisela a credat, me sei deiandilhonat per venir a son secors. Per li aidar, m'i sei prengut aussi poliment qu'i ai pogut. I' ai tot fait per lu bien e, coma recompensa, i' ai 'trapat un jautat. Quò me servira de leiçon. 'N autre viatge, si quò torna 'ribar, vos promete qu'i' los maniarai los tetons de la domaisela.»